

N:o 61.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse af 3 § 7 mom. i nådiga förordningen angående mantalsskrifning den 6 augusti 1894; gifven Stockholms slott den 16 februari 1906.

Kungl. Maj:t, som genom nådig proposition den 2 innevarande februari föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till lag angående villkorlig frigifning, vill, under åberopande af bifogade utdrag af protokoll öfver finansärenden för denna dag, härmed föreslå Riksdagen att, under förutsättning af bifall till omförmälda lagförslag, antaga bilagda förslag till förordning om ändrad lydelse af 3 § 7 mom. i nådiga förordningen angående mantalsskrifning den 6 augusti 1894.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro
Enligt dess nådiga beslut:

GUSTAF.

Elof Biesèrt.

Förslag

till

*Förordning om ändrad lydelse af 3 § 7 mom. i nådiga förordningen
angående mantalsskrifning den 6 augusti 1894.*

Härigenom förordnas, att 3 § 7 mom. i förordningen angående mantalsskrifning den 6 augusti 1894 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Den, som undergår frihetsstraff eller tvångsarbete, mantalsskrifves inom det distrikt, i hvars mantalslängd han senast varit uppförd, så vida icke under straff- eller tvångsarbetstiden sådana förhållanden inträffat, att han på grund däraf bort, därest han vistats på fri fot, annorstädes mantalsskrifvas. Är fånge i enlighet med särskild lag villkorligt frigifven, skall under tiden i fråga om mantalsskrifning så anses, som vore han fortfarande intagen i straffanstalten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1907.

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16
februari 1906.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena TROLLE,
Statsråden TINGSTEN,
BIESERT,
friherre MARKS von WÜRTEMBERG,
TAMM,
SIDNER,
HELLNER,
SCHOTTE,
BERG,
BERGSTRÖM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Bièsert anförde i underdånighet:

Sedan Eders Kungl. Maj:t den 25 maj 1900 uppdragit åt en kommitté, bland annat, att upprätta förslag om villkorlig frigifning, har af kommittén den 17 maj 1902 afgifvits, jämte förslag till lag angående villkorlig frigifning, ett af innehållet i berörda lagförslag förordnadt förslag till förordning om ändrad lydelse af 3 § 7 mom. i förordningen angående mantalsskrifning den 6 augusti 1894.

I nämnda författningsrum är föreskrifvet, att kronoarbetskarl och fånge skall mantalsskrifvas inom det distrikt, i hvars mantalslängd han senast varit uppförd, såvida icke under arbets- eller fängelse-

tiden sådana förhållanden inträffat, att han på grund däraf bort, därest han vistats på fri fot, annorstädes mantalsskrifvas.

Kommitténs ofvannämnda ändringsförslag afsåg sådant tillägg till sagda moment, att fänge, som vore i enlighet med ofvannämnda af kommittén föreslagna lag villkorligt frigifven, skulle under tiden i fråga om mantalsskrifning så anses, som vore han fortfarande intagen i straffanstalten.

Till motivering af detta förslag anförde kommittén följande.

Då fänge i enlighet med lagen angående villkorlig frigifning lösgäfvades på prof, vore antagligt, att han, där det lämpligen kunde ske, komme att få sig anvisad såsom vistelseort den kommun, där han före intagningen i fängelset senast mantalsskrifvits och hvarest han under fängelse-tiden på grund af gällande mantalsskrifningsförfordning i vanliga fall alltjämt vore eller borde vara mantalsskrifven. Det kunde dock inträffa, att annan vistelseort anvisades honom, men i sådant fall syntes icke däraf böra föranledas ombyte af mantalsskrifningsort. Fattigvårdsutgifter under efterföljande tid skulle möjligen genom dylikt ombyte ådragas den kommun, inom hvilken den frigifne efter anvisning finge sin bostad, och utsikten till sålunda ökad fattigvårdstunga skulle i många fall inom kommunen alstra afvoghet mot den frigifne, hvarigenom hans ställning försvårades. Jämväl för skyddsföreningar och enskilde, som vore hugade att stödja den frigifne och bereda honom lämpligt arbete, ökades svårigheten att skaffa honom anställning å ort, där förhållandena eljest syntes lämpliga. Med afseende å dessa omständigheter syntes det ändamålsenligt, att förenämnda stadgande i mantalsskrifningsförfordningen erhöles den förändrade lydelse, som kommittén föreslagit.

Såväl Eders Kungl. Maj:ts samtliga befallningshafvande som Eders Kungl. Maj:ts och rikets kammarrätt hafva i infortrade underdåniga utlåtanden öfver kommitténs ifrågavarande förslag förklarat sig icke hafva något att däremot erinra.

Genom nådig proposition den 2 innevarande februari har Eders Kungl. Maj:t, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslagit Riksdagen att antaga, bland annat, förslag till lag angående villkorlig frigifning. Enligt detta förslag är för fänge, som villkorligt frigifves, stadgad viss prøfvotid, utgörande så lång tid, som vid frigifningen återstår af straffet, men i hvarje fall minst ett år. Under denna prøfvotid är den frigifne underkastad särskild tillsyn och i regel pliktig att vistas å honom vid frigifningen anvisad vistelseort, utom hvilken han ej utan särskildt medgifvande äger uppehålla sig.

Med hänsyn härtill och på de af kommittén anförda skäl anser jag, att, under förutsättning att berörda lagförslag varder upphöjdt till lag, i gällande mantalsskrifningsförordning af den 6 augusti 1894 bör inrymmas en bestämmelse därom, att villkorligt frigifven fånge skall under den tid, detta förhållande varar, i fråga om mantalsskrifning så anses, som vore han fortfarande intagen i straffanstalten. En sådan bestämmelse kan, på sätt kommittén föreslagit, lämpligen införas såsom ett tillägg till 3 § 7 mom. i nämnda förordning.

I sammanhang härmed torde, enär kronoarbeitskåren numera upphört att finnas, men den i omförmälda moment i fråga om kronoarbeitskarl stadgade regel bör gälla och väl äfven redan nu tillämpas beträffande den, som undergår tvångsarbete, momentet böra i någon mån omredigeras.

Då förevarande stadgande tillhör de delar af mantalsskrifningsförordningen, som ligga till grund för utgörande af allmänna utskylder, lär den ifrågasatta ändringen däraf tariffva Riksdagens godkännande.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst ett i enlighet med det af honom afgifna yttrande affattadt förslag till förordning om ändrad lydelse af 3 § 7 mom. i gällande mantalskrifningsförordning, hemställde departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå Riksdagen att, under förutsättning af bifall till omförmälda förslag till lag angående villkorlig frigifning, antaga berörda förslag till ändring i mantalsskrifningsförordningen.

Denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställen behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle nådig proposition till Riksdagen aflåtas af den lydelse, bilagan litt. . . . vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo:

Karl Skogman.